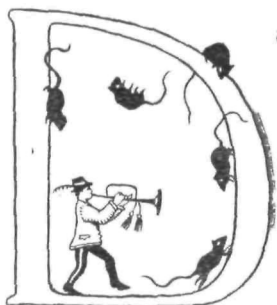

TONE RAKOVČAN:

Novi zvonovi.

aleč na vzhodu je pokukala izza gor žareča krogla, po dolinah so se iztegnile globoke sence, s travnikov se je dvignila tenka meglica in izginila tam nekje ob robu gozda. Gori v vasi, ob temenu hriba so zardele strche, v zvoniku nad njimi pa je zagorelo zlato jabolko.

Tine je gnal na pašo. Stopal je za kravicama, švrknil zdajpazdaj po zraku ter ju z ljubeznivim glasom vzpodbujal, naj se podvizata. Pogledal je na vzhod in se zamislil. — Da, tam ne pasejo, tam ne vstajajo tako zgodaj — in vendar je rajši doma, nikamor ne gre od svojih kravic.

Koncem vasi se je ustavil. Pogledal je orjaška mlaja, ki sta nosila v vrhovih zastave in gledala daleč tja po srebrni cesti. Pričakovala sta nekaj, in to je Tine dobro vedel. Danes dopoldne pripeljejo nove zvonove, okrašene, svetle, vse v rožah — tako mu je pravil oče. Stekel je za kravicama in krenil z njima na levo v ogrado, kjer je poznal vsako kobilico, vsakega murna, kjer je znal za vsak lešnik. Kravici sta začeli pri kraju in se pomikali počasi naprej, Tine je pa legel v travo.

Nekoliko pred deseto uro se je dvignil daleč na cestnem ovinku oblak prahu, se izgubil, in proti vasi je hitel voz z iskrimi konji — voz z novimi zvonovi. Kakor blisk je šla novica po vasi. V zvoniku so zapeli zvonovi novim v pozdrav, vsi vaščanje so hiteli na cerkveno ozidje, odkoder se je videlo na cesto in kjer se je imel ustaviti voz.

Teško sta peljala belca navkreber. Prhala sta, hropela, a šla sta ponosno. Za uzdami sta nosila šopke rož, po hrbtu sta se svetila kakor zrcalo. Zahrzala sta in stresla z glavama, kakor bi hotela opomniti ljudi, naj pogledajo, kaj vozita. Na vozu so bili pritrjeni štirje smrekovi vršiči z zastavicami in šopki pisanih trakov, ob straneh voza se je ovijal dolg venec, skozi katerega so se svetlikali zvonovi kakor iskre. Sredi voza so sloneli na šestih čokih trije zvonovi, ki so bili vsak za spoznanje manjši. Voznik, mlad, močan fant, s krivci za klobukom in z rožastim telovnikom je počil z bičem, nategnil vajeti, in voz se je ustavil pod ozidjem.

Tine tisto noč ni mogel zatisniti očesa. Vse, kar je videl podnevi, ga je skoro omamilo. Pozno ponoči je zadremal in sanjal do jutra krasne sanje.

Drugi dan se je pripeljal stric, ki je daleč doma, in Tine je bil še bolj vesel. Dobil bo kako darilce, zakaj stric ga vedno obdaruje, ko odhaja. Toda veselje se je izpremenilo v žalost, ko je Tine zvedel, da pojde čez tri dni s stricem, da pojde z doma. Ločil se bo od svojih ljubih kravic, od mame, očeta — stekel je v izbo, zaprl vrata in se zjokal . . .

Zopet je posvetilo zlato solnce izza gor in posijalo v izbo, kjer je ležal Tine. Ko se je oblačil, sta mu igrali v očesnih jamicah solzi. Gledal je po izbi in z žalostjo jemal slovo od postelje, od pisane skrinje in od

okenca, skozi katero je gledal vedno tja na zeleni gozd. Stopil je v hlev, pobožal kravici, ju objel krog vratu in potolažil, da ju bo tudi sestrica ljubila in dobro pasla. Zamukali sta kravici, zaprla so se vrata, in Tine je zlezal na voz poleg strica. Mati ga je prekrižala, objela, oče mu je stisnil roko, stric je dvignil bič, in voz je zdrčal skozi vas.

Gori v zvoniku pa so zapeli novi zvonovi. Kakor bi stresal cekine, kakor bi prepevali sami nebeški krilatci, so se izlivali mili glasovi iz tesnih lin, hiteli v vas, v kočje in v srca vaščanov. — Kako so vabili ti glasovi Tineta nazaj v vas, kako so mu segali v srce, ko je drčal voz skozi visoka mlaja, kjer je stala zadnja vaška kočja. Ne bo mu hudega pri stricu, dober človek je — a tam ne bo njegovih kravic, tam ne bodo peli zvonovi tako lepo, dasi so večji, veliko večji . . .

In spodaj na cestnem ovinku je odzvonil zadnji glas, ki je naznanil, da bodo gori v vasi vsak dan peli isti glasovi, mili, sveži, in ob nedeljah bodo fantje potrkavali, da se bo razlegalo vriskanje zvonov od brega do brega.

Ko je drdral voz po široki prašni cesti, se je nagnil stric naprej in pogledal Tinetu v obraz.

„Zakaj jokaš, Tinče?“

A Tine je molčal, le na licih sta se mu posvetili solzi in zdrčali kakor grenka misel navzdol . . .

Mirka, Vlasta in Dora v obljubljeni deželi.